

Sobre textos de Sòfocles, Brecht, Anouilh
i Salvador Espriu.

Direcció: Pablo Ley i Mercè Saumell.

Curs 1985/1986

De les quatre tragèdies se'n pot enfil·lar la història. Després d'haver-se tret els ulls en descobrir que és l'assassí del seu pare i el marit de la seva mare, Edip se'n va a l'exili acompanyat de la seva filla Antígona. Arriba a Atenes i allí els seus dos fills varons, Etèocles i Polinices, es disputen el poder enfrontant Tebes i Argos en una greu guerra. Edip mor a Colonos i Antígona conté Tebes. La guerra acaba amb un duel fratricida i la desfeta d'Argos. Un edicte de Creont prohibeix el ritual de l'enterrament de Polinices mentre que Etèocles és sepultat amb el major honor.

És en aquest punt on comença la tragèdia sofoclea (en la qual es basen Brecht, Anouilh i, encara que molt més lliurement en la delimitació cronològica, també Espriu).

Pel que fa a la nostra posada en escena, utilitzem les màscares d'una forma emblemàtica, de tal forma que no és l'actor qui encarna el personatge, sinó la màscara que li confereix la seva personalitat (d'aquí que Antígona, interpretada per tres actrius, mantingui la seva unitat com a personatge). El cor, veu de la tragèdia, narra la història de l'estirp d'Edip.

La nostra *Antígona*, en tant que *collage*, no manté un fil narratiu. És, al contrari, una superposició d'escenes breus enllaçades de tal manera que vénen a jutjar l'actitud (ambiciosa) de Creont molt més que no a relatar els fets en el seu ordre cronològic. Aquesta és una idea que parteix del fet que Creont és realment la figura principal, superba i obstinada de l'*Antígona* de Sòfocles, mentre que Antígona, com a personatge, és tan sols el desencadenant de la tragèdia.

PABLO LEY
MERCÈ SAUMELL